

ÚGY SZERETTE

Úgy szerette a világot, hogy egyszülött
életét is odaadta érte. Végigélte. Etette
a koldus angyalt, magában az állatot.
Egy kérdése maradt csak.
Egy üres ketreце.

DE MI LESZ

De mi lesz az agámákkal? A szépségprojekttel
mi lesz? Mi lesz velünk, kedves? Úgy értem,
hogy ott felső középtájt, az arany Metszésnél,
és úgy általában, mivelünk? Hogy mi mind egyek
vagyunk, mind, kik ki nem állhatjuk, kerüljük egymást,
akiknek a vizelete a csatornában összekeveredik,
a nem kicsit agresszív dupla kipufogósok, a közbeszéd
genszterei, a szakmában fanyalgók, a válóperekben
bajnok gyereknyomorítók, a léleksivár széplelkek,
hovatovább zarándokok, költők és szlemmerek,
böjtölők és zabagépek, és Csontváry cédrusa ott fent a várban,
mind mi vagyunk. A lerombolt és a mégnemkolostorokban
lakók, és hogy bennünk a létra, a pincébe szénért, miközben
egymás kezét szorítanánk. Hóbagoly, ki virággal megveretett.
Az arany Metszésből kivesszett az arany, a Metszésből
a türelem. A bántás tapintata. Mi lesz velük így,
a bocsánatot még nem tagadókkal?
Ha felkelünk mind, ha felébredünk,
a rakoncával mi lesz?

A 10. VERS

A végső időkben nem számolnak.
Harangoznak. A dobhártyán, a szemüregben,
a remegő testek minden kis kifosztott kamrájában,
kattognak, fúrnak, zakatolnak, sötét pelyhekkkel
dobálóznak, hangtalanul. Ezer és millió
száj ordít, tátog. Haját tépi a legnagyobb
némafilmben. 17 angyal tartja a rudat.
17 megváltó másodpercig.
A nagyobbik végtelen.

AHOGY A MŰVÉSZETEK VÉGE

Ahogy a művészetek vége beleakad és leránt.
Hántott szotyti a lifegő ajkakon.
A méregtelenítés után könnyebb a befogadás.
Könnyebb és veszélyesebb, mert mindig más.
És kell a súly is, és a szó, hogy sebezzen.

*Kikérni kéne
Kikérni azt a nevet
Azt a párat
Mire nem vigyáz ma senki
Ki, ha nem mi.*

Odakozmált történetek és hiány.
Összehordani a mindent,
és a minden egyedi mását.
Érezni a hús konfitálását.
Ahogy tépik, szakítják az erre szakosodott kezek.
Ne szisszenj, az idő neked dolgozik.
A véres idő: patikamérleg-alázat.
Kibújik az értelmezés alól.

Látni a végét.
Csak a végét látni.

Visszacsap.
Lök, taszít. Ellene mond a kísértésnek.
A tengerszemhez húzódik vissza.
Lélek sincs a vasalt utakon.

LEVÉL, NEM VERS

Rég voltam ilyen boldog,
és ilyen magányos.
Látod, még a rímek is hozzám bújnak,
pedig úgy löktem el őket eddig magamtól,
ahogy a csendet rúgják ki egyenként a versből
szelíd szigorral huszáros angyalok.
És nem akarnak hallani már se zsoltárt,
se antifónát, csak két szót, mi találkozik.
És a borzongásban sem tud egyé válni.

SZERETIK A NÉPEK

Szeretik a népek a szép beszédet,
a szép ruhát. A történeteket Rómáról,
a szép bukást. A csúnyáját a szépnek.
A véres roncsokat.

AHOGY LEPEREG

Ahogy lepereg rólad a maradék szeretet.
Ameddig lepereg a fény is. A mozdulatok
maradnak. A kiszolgáltatott testhelyzetek.
Leejted a stigmát. Felszeded a szemetet.

AZT MONDJÁK

Azt mondják, a belső hullámok, mint
a lassú víz, partot mos. Azt is mondják,
megérett a világ a pusztulásra. Én is
mondtam. De most már a mondás is
elmarad, és ami a helyünkre lép, nem
lesz olyan kíméletlen. Nem használ
erős szavakat, nem borzolja a nappalik
uniformizált langymelegét. Mindent
bevon azzal a vékony, lassan ölő réteggel.
Szénmonoxid-magány a falakon.
Az üres beszédben dagály.